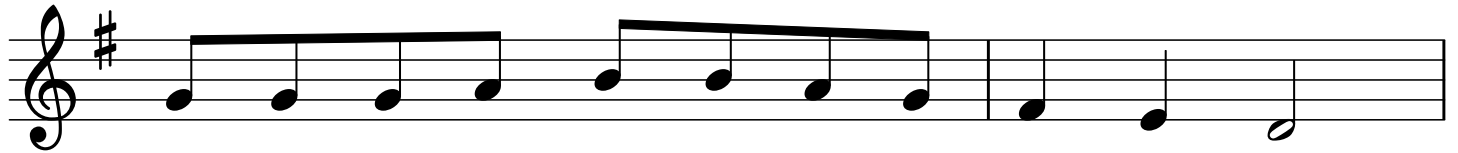

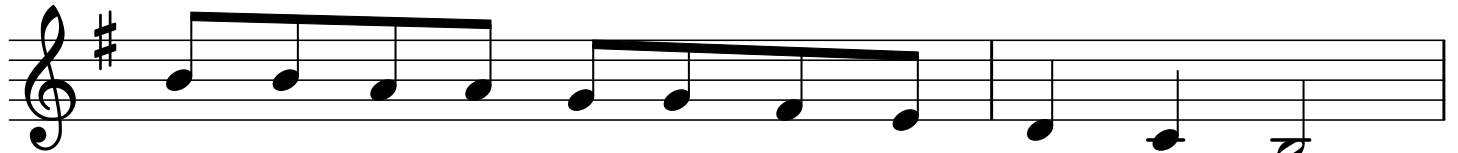
Fohászokodom hozzád, Uram, Istenem

Debrecen, 1569

Kolozsvár, 1744

1. Fo-hász-ko-dom hoz-zád, U-ram, Is - te - nem!

Kér-lek, ke-gyel-me-sen hall-gass meg en - gem,

Mert te-ben-ned so-ha nem volt két - sé - gem,

A-zért most is te-hoz-zád e - se - de - zem.

2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam, Előtted nagy nyavalyára jutottam, De míg te szent istenségedben bíztam, Soha semmiben el nem hagyattattam.

3. Reménységem míg el nem fogyatkozott, A te ígéreted nálam nyilván volt, Hogy énnékem mind megadod azokat, Melyeket én szívem tőled óhajtott.

4. Azért téged hívlak csak segítségre És magamat nem is bízom senkire; Én lelkemet vigyed hálaadásra, És szívemet juttasd nagy vígasságra.

5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, Legott elfelejtem minden bánatom; Abban vagyon nékem nagy vígasságom, Bűneimnek bocsánatját hogy bírom.

6. Jelentsd nékem a te akaratodat, Fordítsd hozzám szent irgalmasságodat; Add meg nékem most, amit tőled várok, Melyért dicséretet örökké mondok.